kreds (Thomsen) har begjært Ordet for tredie Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Ophold) har det ærede Medlem Ordet.

Thomsen: Jeg skal til den ærede sidste Talers Udtalelser kun fremsætte den Bemærkning, at hvor stor Vægt, Magt og Betydning end et Votum af Folkethinget har, er det dog ikke almægtigt, og blandt det, det ikke kan, er at det ikke kan fratage Mindretallet i Salen dets Ret til at udtale, gjentage og hævde sine fra Flertallets Meninger afvigende Anskuelser.

Formanden (Hygsbro): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har begjært Ordet for 3die Gang. Under Forventning af Thingets Samtykke (Ophold) giver jeg ham det.

Holstein-Ledreborg: Jeg vil kun sige, at man kan ikke fratage Mindretallet dets Ret til at udtale sin Mening — det har vistnok Ingen gjort — men man kan fratage dets Mening dens rettige Betydning. Dertil hører der ingen Almagt. Et Votum af Folkethinget, selv om dette er alt Andet end almægtigt, er stærkt nok til at fratage Mindretallets Mening dens rettige Betydning. Dets Mening kan aldrig faae rettig Betydning, for Mindretallet bliver Flertal.

Berg: Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem, som nu talte om at det er ligegyldigt, naar det behager Finantsministeren at forelægge et Lovforslag med finantsielt Indhold, naar han har paaberaabt sig Benyttelsen af Grundlovens § 25. Jeg henholder mig i den Henseende til, hvad jeg for udtalte. Jeg paastaar, at det er Finantsministerens Pligt, naar han paaberaaber sig § 25 for Noget, han falder en Lov, der skal tiæde i Stedet for den aarlige Finantslov, da at forelægge det straax ved Samlingens Begyndelse. En Afvigelse derfra forekommer mig yderligere at vise, hvorledes vi drive ned i Uføret, uden paa dette Punkt at have nogetsomhelst Hold paa Regjeringens Forhold til os eller for Dannelsen af vor Anskuelse om Regjeringen. Jeg skulde derfor ønske, at vi under en fortsat Absolutisme nu indført som Regel, at naar saadanne Aktstykker udstedes, blive de forelagte straax ved Samlingens Begyndelse samtidig Finantsloven i Henhold til Bestemmelsen i Grundlovens § 48. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at dette Aktstykke ikke længere var gyldigt efter Folkethingets Forkastelse ved privat Initiativ, men jeg føier til, at det var ligesaa lidt gyldigt før som efter Forkastelsen. Vi bevonede kun, at vi ikke vilde have indsneget en retlig Betydning af dette Stridt ved Ministeriets Fremgangsmaade og derfor selvfølgelig maatte protestere, men vi kunde ikke ved vor Forkastelse betage det en retlig Betydning, thi en saadan har dette Aktstykke aldrig havt. Vi kunde kun ved vor Forkastelse vise netop dette, at vi ikke ere med i den Indbildning, at et saadant Aktstykke kan tiæde i Stedet for en Finantslov. Nu er det efter min Mening doktrinært at ville hænge sig deri, at da vi hævde og det utvivlsomt med Rette, at Forkastelsen ved privat Initiativ er retsgyldig, saa bør Forkastelsen ikke paany foretages, thi det kan ikke nytte, at vi i det praktiske Liv se bort fra, at man ikke føier sig for denne vor Anerkjendelse, og at vi, dersom vi ville virkningsfuldt til alle Sider have gjort dette gjældende i den praktiske Politik, bør vi benytte vort Votum til at gjøre det gjældende, naar Aktstykket foreligger saaledes, at Ministeriet og andre Vedkommende derom sige: „Nu anerkjender vi dette eders Votum, nu faar det den praktiske Betydning, der følger med dette Votum; thi nu er det ogsaa efter vor Opfattelse ophørt at kunne bruges af Administrationen". Naar man dertil svarer mig, at det for saa vidt er faktisk ligegyldigt, som det jo lever op i Aften igjen inden Kl. 12 eller efter Thoriærne fra 1877 kunde det ogsaa være inden i Morgen Aften Kl. 12 — saa vil jeg dertil sige: Hvem veed det? For det Første mener jeg, at selv om man falder vort Nei en Demonstration, en blot Villiesyttring af Folkethinget, en Protest imod dette Aktstykke, overalt, hvor vi møde det, kan den politiske Betydning deraf ingenlunde agtes ringe. For det Andet spørger jeg: Hvem siger, at det vil lykkes dette Ministerium at faae et nyt Provisorium i disse Dage. Der er jo kun nogle faa Uger til, saa staa vi ved en Milepæl i det regjerende Fyrstehus's Historie. Hvem siger, at Hans Majestæt ikke kunde ønske, at vi under fredelige Forhold Landet over kunne samles til denne Fest paa Grundlovens Grund, og at han derfor ikke tilsidd det forkastede Provisorium at leve op igjen, men fik et grundlovtro Ministerium dannet, under hvis Ledelse Rigsdagen derefter kunde fortsætte sine Arbeider. Naar jeg har staaet og set paa de Bevægelser, som foregaa pro et contra det af mig nævnte Tidspunkt, om nogle Uger, har jeg tidt beklaget Hans Majestæt. I de forløbne Aar siden Konig Frederik den 7de lukkede sine Øine, er Landet sønderrevet. En Tid lang havde vi haabet Bod derfor gjennem Prager-